

zák. má nahraditi uschování podle § 451 obč. zák. a musí proto býti trvalé. Odstraněním označení pomíjí zástavní právo právě tak jako pomíjí vydáním věci z uschování. Zmizely-li značky, ať z jakékoliv příčiny, nelze zástavní právo uplatňovati proti třetím osobám, jež o něm nevěděly (srov. rozh. sb. n. s. čís. 3161 a 4883).

Čís. 11364.

K tomu, by byla vyloučena domněnka, že byl pacht mlčky obnoven (§ 1114 obč. zák., § 569 c. ř. s.), nestačí mimosoudní výpověď, nýbrž jest třeba žaloby. Žalobu jest podati do čtrnácti dnů po ukončení nájemního poměru, nestačí podání žaloby před ukončením nájemního poměru.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, Rv I 1829/30.)

Pachtovní smlouva končila po sklizni 1928, pachtýři však pokračovali i nadále v pachtovním užívání pozemků. Žaloba o vrácení pachtovaných pozemků, již podala propachtovatelka teprve dne 30. března 1929, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatelka vidí rozpor se spisy v tom, že napadený rozsudek běře za zjištěno, že žalovaní pokračovali v užívání zpachtovaných pozemků ještě po sklizni 1928, ačkoliv prý v říjnu 1928 prohlásili, že nechtějí dále pozemky pachtovati a užívat. Tímto nečiní však žalobkyně výtku rozporu se spisy, nýbrž výtku nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.); avšak i tu činí neprávem, neboť nižší soudy nezjistily, že žalovaní slíbili, jak žalobkyně tvrdí, v pachtu nepokračovati, a není proto výtku tato provedena v tomto bodu po zákonu. Podle §§ 1114 a 1115 obč. zák. a § 569 c. ř. s. nastává u pachtovních smluv, které zanikají projitím času bez předchozí výpovědi, mlčky obnova pachtovního poměru na dobu jednoho roku, když po uplynutí pachtovní doby pokračuje pachtýř v užívání pachtovního předmětu a propachtovatel na něho do čtrnácti dnů nepodá žalobu o navrácení pachtovního předmětu. Nestačí mimosoudní výpověď propachtovatelova pachtýři neužívat nadále zpachtovaný předmět, nýbrž jest potřebí k vyloučení domněnky, že pacht byl mlčky obnoven, žaloby, jak již bylo uznáno v rozhodnutích 7715 a 4944 sb. n. s., na něž se poukazuje. Podle žalobního tvrzení dala žalobkyně žalovaným dne 6. listopadu 1921 pozemky do pachtu na šest roků a po uplynutí této pachtovní doby ujednala žalobkyně s Marií J-ovou další prodloužení pachtu s oběma manžely na dobu jednoho roku, takže smlouva pachtovní končila po sklizni 1928. Podle zjištění nižších soudů pokračovali pak žalovaní v pachtovním užívání pozemků, aniž žalobkyně do čtrnácti dnů po skončení pachtovního roku na ně podala žalobu o vrácení pozemků. Tím se obnovil pachtovní poměr mezi žalobkyní a žalovanými na další

dobu jednoho roku do podzimu 1929. (§§ 1114, 1115 obč. zák. a § 569 c. ř. s.). Žalobu o vrácení pozemků podala žalobkyně teprve 30. března 1929, tedy opožděně, po uplynutí zákonné čtrnáctidenní lhůty a nemohla proto žaloba ta přivoditi skončení pachtovního poměru, který měl končiti na podzim 1928. Žalobkyně nepodala však ani na podzim roku 1929 ve 14 dnech po skončení pachtovní doby žalobu o navrácení pozemků a opomenula tím zabrániti tichému obnovení pachtu na další hospodářský rok až do podzimu 1930. Jest poukázati i k tomu, že § 569 c. ř. s. mluví výslovně o žalobě podané čtrnáct dnů po ukončení pachtovní doby, nikoli o žalobě podané před jejím ukončením. Na tom nelze nic změnit ani poukazem k předpisu § 406 c. ř. s., neboť jím není ustanovení § 569 c. ř. s. nikterak omezeno, aniž jinak dotčeno.

Čís. 11365.

Advokátu nelze přiznati proti klientu nárok na náhradu za zvláštní úkony vyvolané tím, že advokát, odjížděje na dovolenou, předal spor jinému advokátu.

Vypověděl-li klient advokátu plnou moc a žádal o vydání spisů, byl advokát, jenž neměl ještě útraty zaplacený, oprávněn, pořídit si opisy listin a spisů na klientovy útraty. Žádal-li klient opisy částí spisů, bylo na advokátu, by žádané opisy pořídil, začez mu příslušela náhrada včetně poštovního. Na další zástupčí útraty nemá advokát proti klientu po výpovědi plné moci nárok.

(Rozh. ze dne 4. února 1932, Rv I 1979/30.)

Žalobce, advokát, domáhal se na žalovaném svém klientovi zaplacení palmare za zastupování žalovaného v jeho sporu s erárem. Přicházejí tu v úvahu jen položky týkající se substituce žalobce Dr. N-em a položky týkající se úkonů souvisejících s vydáním spisů (jich opisů), žalovanému a se seznámenáním jich po výpovědi plné moci. Oba nižší soudy v řečených směrech žalobu zamítly, odvolací soud uvedl ohledně položek týkajících se substituce v důvodech: Z ustanovení § 14 adv. řádu opakem plyne, že strana je povinna zaplatiti odměnu jen advokátu, jehož si zřídila. Přiměřenost advokátovy odměny v poměru k vlastní straně jest posuzovati podle zásad o smlouvě zmocňovací (§ 1014 obč. zák.) a o smlouvě námezdní (§ 1152 obč. zák.). Právem se tudíž první soud v souzeném případě dovolal ustanovení § 1153 obč. zák. a nepřiznal žalobci náhradu za zvláštní úkony vyvolané tím, že žalobce odjížděje na dovolenou, předal spor žalovaného substitutovi Dr. N-ovi. Soud odvolací s odůvodněním prvního soudu plně souhlasí a odvolatele na ně poukazuje. Soud první stolice uvedl v tomto směru v důvodech: Soud je názoru, že žalobce, jenž nikoliv z nutnosti, nýbrž proto, že jde na dovolenou, tedy ryze z příčiny v něm samotném tkvící, předává věc, které se sám podjal, jinému advokátovi, musí sám nésti náklady s tím spojené (§ 1153 obč. zák.). Žalobce byl povinen konati služby sám. Srovnej obdobu § 41 třetí odsta-